

Nagy József Levente

Szárítókötélen angyal

az udvarra most ráhavaz
a sok-sok gyermekkori emlék
szólnék hogy közjük mennék
de csönddé hullnak szét a szavak

anyámat látom — tereget
ezüstös pára száll a tálból
el- s visszaröppennek százszor
tornácra az éhes verebek

nyomát belepte rég a hó
jégcsapok rojtozzák a gyolcsát
égnek dől az utcakorlát
s elvágat a kopott hintaló

merre vagy anyám — jöjj élém
mint annyiszor ha megérkeztem
ölelj magadhoz — érezzem
hogy lelkedből lelket adsz belém

a Hold az éjre ráfagyott
szárítókötélen angyal ül
gubbaszt kicsit majd elrepül
és ölében visz egy csillagot

Végrendelet

ha majd kiterítenek holtan
add reám azt a versemet
amelyikben a legszebb voltam
amikor megismertelek

szemfedőm legyen az őszi ég
varjak üljenek a fákon

sirasson meg sok kis semmiség
s rólam a csend prédikáljon

a szellő ökörnýálat lenget
rajta egy zsoltár száll tova
hantolj rám csillagokból mennyet
s fényt herseg Szent Mihály lova

öledben már hervad a katáng
dérként hull alá hiányom
virrasszon szemedben gyertyaláng —
ma még fájni fog az álom.

Molnos Dalma grafikája

Csire Gabriella

Mondák és históriák

A DIADALMAS CSÁSZÁR

A nagy török császár Magyarország megszállását a legdélibb végvárok ostromával kezdte. Miután Piri basa bevette a Száva menti Szabács várát, Szulejmán hidat veretett a Száván és hatalmas hadával átkelt a folyón. Több mint háromszázezres seregének egy részét Törökország felől állította fel, jelentősebb részét pedig Magyarország felől. Amint hatalmas hadereje készen állt a támadásra, a török császár egyszerre mindkét oldalról ágyúztatni kezdte az egymáshoz közel eső Zimonyt és Nándorfehérvárt.

A Hunyadiak szép erős várát jó nevű vitéz, Szkobliith Markó védelmezte. De csak egy maréknyi őrségre számíthatott meg a három kiszolgált tarackágyúra. A városi polgárok, akik Zimony várába menekültek, nem értettek a fegyverforgatáshoz.

A császár éjjel-nappal törette a várfalat. Kilenc nap után, amikor világossá vált, hogy a zimonyiak kifogytak a lőporból, rohamra indította hatalmas seregét. A törökök a falon ejtett töréseken át beverekedtek magukat a várudvarba, és kemény viadallal a piactérre szorították a magyarokat.

Már csak száz embere ha maradt Szkobliith Markónak. De a rettenthetetlen várnagy így szólt társaihoz:

— Vitézek! Igaz, hogy mi csak százan maradtunk. De úgy fogunk küzdeni, mintha ezren volnánk. Jézus segíts! — kiáltotta, és kivont karddal elsőként rohant a megáradt folyóként feléjük rohanó ellenségre.

Jézust kiáltottak a magyarok, Allahot üvöltöttek a törökök, amint egymásnak estek. Sok törököt vágtak le a zimonyiak, de az elesettek helyére újabb és újabb ezrek álltak. A várvédőket végül elnyomta a sokaság. Utoljára Szkobliith Markó terült el a véráztatta földön. Úgy hurcolták ki a többi holttal együtt a vár piacáról, de egyszer csak észrevették, hogy nem halt meg, csak az eszméletét vesztette el. Ekkor a janicsárok sátrukba vonszolták, s ott vízzel magához térítették a sok sebből vérző várnagyot. Rögtön jelentették a császárnak, hogy élve fogták el a híres vitézt.

— No, ha magához tért — mondta Szulejmán —, látni akarom a merész embert, aki sok jó janicsárom és hű lovagom vesztét okozta és ujjat mert húzni velem is!

A nagy török császár színe elé taszigálták a súlyos sebesültet.
